kaa mõninggaid, kes pääwa otsa oma pead kohwega toidawad ja enamiste muud ei sõõ kui ainaükši leiba ja kohwet. Muidugi se toit kiidu wäärt ei ole, sest et kohwejoomine inimesele sugugi rammu ei anna, ja mõnikord wõib temale koguni kahju teha, ommeti peawad waesed inimesed temaga rahul olema, sest, mis sa teed, kui kehwus teist toitu keelab.

Meie maal on kohwejoomist weel wähä leida, Saksarahwas ja need maarahwa seast, kes enam Saksa wärki elada püawad ja kel suurem jõud on, pruugiwad kül seda joomaaega, ja kes kord on katsunud, mis magus ta on, peawad temast suurt lugu, siiski hoidku mind Jumal seda maiust meie armsa maarahwale soowimast ja heaks kiitmast. Kalendritegija paneb seda inimest kõige rikkamaks ja õndsamaks, kes wähäga mõistab leppida ja leiwakoorukene käes leeme kausi juures otse nii rõõmus on, kui rikas mees oma maiustega kohwelaua taga, — kas pole tõsi, kulla waderid? —

Ommeti ei sünni mite seda kiitmata jätta,

mis mõned tähelepanija inimesed räägiwad, nemad ütlewad, et wiinapruukimine seal kohal peab ika wähenema, kus kohwejoomine kosub. Olgu se jut tõsi ehk wale, seda ommeti ei wõi ükski salata, et Saksamaal, kus rohkemine kohwet pruugitakse kui meil, inimesed ei pooltki nii hullud ei ole lakkumisele ja wiinajoomisele, kui meie maa inimesed, kes nagu mesilased selle surmajoogi kallal nosiwad ja oma ihu ningg hinge terwise temaga suutumaks rikuwad. Noh, olgu peale, kas sest asjast on wähä räägitud ja kirjotatud, ei maksagi enam teda nimetada; waderid teawad kõik seda wääga hästi, ja on wist kaa nende hulgas mõned, kes ajuti rohkeste seda Jumala wilja pruugiwad ja endid täis joowad. Jah, ütlewad nemad, inimene peab ommeti mõnikord rõõmus olema, süda tarwitab kinnitust, ja jut ei taha mite nii wolinal joosta, kui keelewärawad hoolega niisutatud ei ole. Nendele wastab kalendritegija: Kulla waderid, lakkuge kohwet, kui te ilma lakketa olla ei mõista, aga jätke wiin maha, wiitne eb ostja waeseks, müüja ja tegija rikkaks!

Eesti-ma rahwa Kalender 1860, lk. 23